

dre faa et stort Ansvar, om vi lode Sagen være, som den nu er. Jeg tror, det er et af den højtærede Justitsministers mere — jeg vil ikke bruge Ordet: bløde Punkter, men et Punkt, hvor han øjensynlig har en stor Interesse, og jeg vil derfor haabe, at han ikke vil lade den Lejlighed slippe fra sig til ogsaa for sig selv at skaffe sig noget Eftermæle — ogsaa den højtærede Justitsminister behøver det.

Udgifterne under Medicinalvæsenet ere stegne til 3 $\frac{1}{3}$ Mill. og til de almindelige sociale Love til 6 Mill. Kr. — de sociale Love paa Indenrigsministeriets Budget.

Jeg vil her gerne gøre et Par Bemærkninger, som maaske ere lidt af Fremtidsmusik, men dog ikke tage Sigte saa langt frem. I Aar træder Loven om Arbejdsløshedskasser i Kraft. Denne Lov burde jo have været gennemført — det nytter jo ikke at nægte det —, den Gang Poul Rasmusen fremlagde sit Forslag. Saa havde vi haft den Fordel, at Arbejdsløshedskasserne havde opsamlet Fonds og Pengemidler, saa de havde kunnet møde daarlige Tider. Naar man, som jeg, mener, at 1908 vil ende med at blive et Arbejdsløshedens Aar, saa ser jeg ogsaa med Bekymring paa, at de nyoprettede Arbejdsløshedskasser komme til at staa uden Fonds, naar de skulle møde den store Arbejdsløshed. Paa den Tid — det var i 1873 —, da Fagforeningerne vare komne frem i Danmark, bleve de ødelagte, ikke af politiske Grunde, heller ikke alene, fordi de havde en slet Organisation, men ogsaa af økonomiske Grunde, fordi der kom en Række daarlige Aar. Paa samme Maade er jeg bange for, det skal ske med Arbejdsløshedskasserne. Naar de møde uden Fonds et Aar, som jeg venter at 1908's Slutning vil blive, saa er der en vis Fare for, at de ikke kunne møde Kravene; jeg vil derfor bede den højtærede Indenrigsminister — jeg forlanger ikke noget Svar, ønsker ikke en Gang noget Svar, det er kun en Henstilling — om at overveje, om der ikke var nogen Grund til at tænke over, paa hvilken Maade vi ved en straks indtrædende Arbejdsløshed ville holde Kasserne under Armene. Have vi nu gennem Kommissioner og gennem Ofre fra alle Partier faaet disse Kasser frem, er det ogsaa Rigsdagens faste Villie, at de skulle vedblive at bestaa, for saa vidt det afhænger af os.

Maa jeg gøre en enkelt Bemærkning til den højtærede Kultusminister angaaende Herlufsholms Skole. Jeg ser, at Sorø

Skole tillader Piger at gaa som externe paa Drengeskolen; var det ikke muligt, at den samme Regel kunde komme til at gælde ved Herlufsholm? Det er ganske vist et selvstyrende Institut, men Ministeren burde være i Stand til at skaffe Piger Tilladelse til at frekventere Skolen. Naar vi overhovedet tillade dem at studere, er der ingen Rimelighed i, at de offentlige Skoler ikke skulde optage dem — selvfølgelig som externe, ikke som boende.

Landbrugsministeriets og Kultusministeriets Udgifter stige og stige ikke blot, fordi ny Opgaver tages op, men ogsaa, fordi der er saa uendelige mange, lad mig sige ligegyldige Bevillinger, som svulme op i alt for høj Grad. Der var en Gang en Mand, der vilde have, at afdøde Thomas Nielsen skulde hjælpe ham til at komme paa Finansloven, og saa sagde han: Er det umuligt? Dertil svarede Rigsdagsmanden følgende: Nej, det er ikke umuligt at komme paa Finansloven, men det er umuligt at slippe fra den igen. Jeg tror, at vi fra Tid til anden skulde have en Revision af de Bevillinger. Der er alt for mange. Jeg er vis paa, at der oven i Købet er Avlsforeninger, som kun eksistere for Statstilskuddets Skyld, ligesom det er Digttere, der kun ere Digttere paa Finansloven. Jeg maa derfor sige, at hvis en Gang en klog Minister vil faa en klog Departementschef og maaske et Par kloge Rigsdagsmænd til at granske i Finansloven og pille alle den Slags Bevillinger ud, saa vilde han gøre en rigtig Gerning. Jeg ser oven i Købet, at paa Trafikministeriets Budget — men det er maaske kun i Titelen — staa der endnu saadant noget som Medhjælpsudgifter ved Overdragelse af de sjællandske Jernbaner. Denne Overdragelse er sket for henvend en Menneskealder siden, og det forbavser mig, at disse Udgifter staa der endnu. De kunne maaske sige, at det er noget smaaligt at berøre dette Emne, men naar den højtærede Minister vil have en Million ekstra, saa er her en Million at faa, hvis vi revidere disse Medhjælpsudgifter. De kunne maaske sige, at det er et noget smaatskaaret Spiresystem. Nu vel, det Spiresystem, som var det gamle Bondevenstres Tradition, var ikke det værste; det er værd at holde fast paa i mange Retninger, særlig i vore Dage. Det hedder maaske at spare paa Skillingen og lade Daleren gaa, men det er en Iagttagelse, som enhver kan gøre, at man netop bliver i Stand til at lade Daleren rulle, naar man forstaar at spare paa Skillingen.